

РЕШЕНИЕ

№ 2566

гр. София, 17.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **9232** по описа за **2012** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на С. Ш. Ш. срещу решение от 19.07.2012г. на Софийски районен съд (СРС), 12-ти състав по НАХД № 3270/2012 год., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 103784/02.11.2011 год. на началника на АНД, ПП-СДВР, с което за нарушение на чл. 139, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 189, ал.4 и чл. 179, ал.3, т.4 от ЗДвП на С. Ш. Ш. е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева. В касационната жалба се твърди, че атакуваното решение на СРС е неправилно и незаконосъобразно. Касаторът навежда доводи, че въззивният съд е постановил порочен съдебен акт при неправилно прилагане на материалния закон при констатиране съществени нарушения на процесуалните правила при издаването на процесното наказателно постановление. Същият сочи, че е накърнено правото му на защита поради наличието на противоречие в цифровото и словесното описание на нарушението. Касаторът моли решението и потвърденото с него НП да бъдат отменени.

Ответникът по касационната жалба не изразява становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

Прокурорът намира жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение.

Въззивният съд, в съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да постанови същото, въззивният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и, че последното е издадено при съответствие с материалния закон.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество е основателна.

Районният съд, въз основа на събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали неправилно е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактическата част към постановеното от него решение. За да постанови същото, районният съд е приел, че при съставянето на АУАН и при издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и, че последното е издадено при съответствие с материалния закон.

Тези изводи не се споделят от касационната инстанция. Основателни са твърденията в касационната жалба относно допуснато нарушение на процесуалните правила при издаването на процесното НП. В АУАН № 103784/ 21.10.2011г. словесно е описано нарушение - автомобилът е без залепен валиден винетен стикер от категория К-3. С това действие касаторът е нарушил нормата на чл.100, ал.2 от ЗДвП във вр. чл.10, ал.2 от ЗП. Съгласно тази разпоредба, действаща по време на нарушението – „водачът на моторно пътно превозно средство е длъжен да залепи валиден винетен стикер за платена винетна такса съгласно чл.10, ал.2 от ЗДвП”. В следствие на което е налице разминаване между установената фактическа обстановка и правната квалификация на нарушението в АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

Видно от АУАН, актосъставителят Д. М. Т. цифрово е изписал като нарушение разпоредбата на чл. 139, ал.5 от ЗДвП, но словесно е описал, че на автомобилът е бил без залепен винетен стикер. Това обстоятелство се потвърждава и от показанията дадени от него и свидетеля при съставянето на акта П., а именно: „актът е съставен затова, че жалбоподателят управлява При издаването на НП, нарушението е описано, че жалбоподателят е управлявал личния си автомобил без платена винетна такса и е квалифицирано по чл.139, ал.5 от ЗДвП – „движението на определените в Закона за пътищата пътни превозни средства по републиканските пътища се извършва след

заплащане на винетна такса по реда на чл.10, ал.2 от ЗП”. Иводът за неплащането ѝ вероятно е основан на другото отбелязване в АУАН - че при проверка водачът не представя стикер. По този начин в АУАН не е описан фактическият състав на нарушението, за което е наложено наказание - а именно, че водачът управлява пътно превозно средство по републиканските пътища, за което не е заплатена винетна такса, като описанието на пътното превозно средство следва да е направено съобразно чл.179, ал.3, т.4 ЗДвП, а не както в случая - с означението "К-3".

Съдът в настоящия състав счита за основателни изложените в касационната жалба доводи за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването на наказателното постановление по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. При съставянето на АУАН и наказателното постановление е следвало да бъде описано точно и ясно административното нарушение и то да бъде съответно идентично- в акта и в постановлението и да са посочени законовите разпоредби по начин, че да може наказаното лице да разбере в какво се обвинява.

Така констатираните нарушения в хода на административно наказателното производство са от категорията на съществените и поради обстоятелството, че се възпрепятства осъществяването на контрол от съда относно правилното прилагане на материалния закон от страна на административно наказващия орган.

Не на последно място следва да се има предвид, че в производството по ЗАНН доказателствената тежест, изразяваща се в необходимост по несъмнен и безспорен начин да се установи факта на извършване на административното нарушение, вината и авторството на нарушителя, лежи единствено и само на страната на наказващият орган. Ако това не бъде сторено, то атакуваното НП следва да бъде отменено единствено и само на това основание.

Предвид изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 19.07.2012г. на Софийски районен съд, 12-ти състав по НАХД № 3270/2012 год., като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 103784/02.11.2011г. на началник АНД отдел „ПП”-СДВР.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.